

[Flygaard.]

tion inden for de enkelte områder. Det må være naturligt, at man i ethvert samfund overvejer, om man ikke kan gøre det, man gør, bedre. Det må i særlig grad være naturligt, hvis man lever i et samfund, hvor der pågår en meget kraftig ændring af samfundsstrukturen, fordi en sådan ændring i høj grad må skabe en række nye problemstillinger, skabe en række nye behov og derfor også skubbe en del gamle problemstillinger og behov i baggrunden.

Ud fra disse betragtninger vil jeg gerne pege på, at vi fra retsforbundets side er meget positivt stemt over for centertanken og over for basisuddannelserne. Det må selvfølgelig være en naturlig forudsætning for gennemførelsen af en basisuddannelse, at den gives et reelt indhold, som man kan bygge videre på. For det andet må basisuddannelserne nok også deles op i sektorer, for at uddannelsen ikke skal blive for generel igen. Hvis man derfor giver basisuddannelserne et virkelig reelt indhold, sikrer man sig, at de både kan danne basis for et videregående studium, og at de samtidig kan fremstå som en selvstændig niveaueksamen. Der er ingen tvivl om, at centertanken indeholder noget fornuftigt i den forstand, at den åbner mulighed for et mere fleksibelt uddannelsessystem, der måske bedre kan tage højde for den hurtige ændring, der finder sted i samfundsstrukturen. Jeg tror derfor, at man også i høj grad bør være opmærksom på at lade nye tanker og ideer vinde indpas på de gamle uddannelsesinstitutioner.

For kort tid siden diskuterede vi her i folketinget læreruddannelsen på RUC. Den har ministeren jo stoppet, ligesom læreruddannelsen også er trukket ud af forslaget om RUC. På denne baggrund og med den af ministeren i redegørelsen udtalte sympati for at gøre forsøg og gå nye veje vil jeg gerne spørge ministeren, om og hvornår hun agter at træde uden for den traditionelle ramme med hensyn til uddannelsen af lærere inden for folkeskolen. Nu ved jeg selvfølgelig godt, at behovet for en ny uddannelse af folkeskolelærere i høj grad vil være bestemt af, hvad der lovgivningsmæssigt sker på folkeskoleområdet, men derfor synes jeg alligevel, at det kunne være interessant at få at vide, om ministeren har nogle mere konkrete planer på området.

Ministeren siger i sin redegørelse bl. a.:

„Spørgsmålet er så, om man på kort sigt kan foregribe en mere langsigtet udvikling med lettere overgang for studenter og HFere til erhvervsmæssig uddannelse af kortere varighed.“

Ministeren peger på, at uddannelsesrådet har to forslag: et forslag om, at det overvejes at tilbyde erhvervsforberedende fag i gymnasie/HF-uddannelserne, og et andet forslag om, at studenter og HFere tilbydes en kortere erhvervsfaglig supplerende uddannelse. Det glæder mig, at ministeren er af den opfattelse, at der er flest muligheder knyttet til det sidstnævnte forslag. Jeg vil gerne i denne forbindelse spørge ministeren, om hun har tænkt på handelsgymnasierne.

Jeg vil også gerne i denne forbindelse spørge, hvorledes ministeren ser på den forskelsbehandling, der finder sted mellem almindelige gymnasier og HF-kursus på den ene side og handelsgymnasier på den anden side derved, at elever på handelsgymnasierne i modsætning til andre elever er forpligtet til selv at købe deres bøger. Der synes her klart at foreligge en forskelsbehandling, som man må prøve at få fjernet af flere grunde: For det første er en højere handseksamen fra et handelsgymnasium vel et udtryk for en egentlig niveaueksamen. For det andet vil en ligestilling tilgodese et uddannelsesområde, der umiddelbart uddanner folk til at gå ind i det erhvervsmæssige liv, som vi jo alle i sidste instans skal leve af.

Til sidst skal jeg blot udtale det ønske, at man for de højere uddannelser skaber sådanne vilkår, at man søger en højere uddannelse, fordi man har lyst, evner og energi til det, og ikke fordi éns far og mor har gjort det — eller ikke gjorde det.

Hanne Reintoft (DKP):

Ingen kan beskylde denne regering for virkelig at søge at løse samfundets alvorlige problemer. Man kommer med lapperi på lapperi og indskrænkning på indskrænkning for at skjule den almene krise, som vores samfund selvforskyldt befinder sig i. Der dukker tit problemer op, som man ikke med noget ansvar kan sidde overhørig, og jeg synes virkelig, at undervisningsministeren i sin redegørelse om de højere uddannelser har set bort fra det allerstørste uddannelses-